

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ Н. Менадовићъ.

ТЕЧ. V.

Овај листъ излази на табаку Вторникомъ и Петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врсте 5, крајц. за трипутъ.

№ 5.

Плавша изъ Намыра.

5.

Добрий Плавша утѣши се затимъ скоро. Жакелинину граматикѣ, као залогѣ, да ће се јошъ еданпутъ са притяжательницомъ нѣномъ састати, метне подъ ключъ у сужанство. Вечера му нѣе багъ najbolj пріяла; али понекадъ се и одъ воздуха живи, и по воздуху куле граде.

Тако му се преко мѣре допало, што е Жакелина майсторица накита. Станъ е ово нѣзино таманъ сходно было нѣговомъ раду са свиломъ и чипкама. Правіо е свакојке планове; тако на примѣрѣ, да е Жакелина едина на свѣту, да треба да се господя Плавшиъ назове. Само е питанъ было како ће се придобити?

Плавша е све друго добро израчунио, и башъ е у право рачунао, но само се едномъ яко у рачуну преварио. А то е, што Жакелина, и ако се у ономъ дворцу налази, нѣе одъ сестара Бовичини. Она е была едина ћерка францускогъ ђенерала Фано-а, кои е за време обсаде кодъ Намыра равн допао, и одъ то доба у вароши остао, да ране лѣчи. То нѣе чипкару ни изъ далека на наметь пало, да онъ мисли да онъ кѣрѣ едного одъ најхрабриј ђенерала Лудвика XIV. за жену добіе. Онъ, као хрѣавъ политикъ, ништа нѣе знао ђенерала Фано-а.

Жакелина съ нѣне стране — ерѣ кадъ самъ већъ читателю едну тайну одкрио, онда му морамъ и другу одкрити — Жакелина заиста нѣе у малой забуни изъ обчараногъ ладника отишла. Плавша јој нѣе изъ главе излазио; дѣвойке пакъ имаю највѣрнѣе памтенъ у срцу; а ликъ Плавше у срцу имати, то е за едну простодушну дѣвойку одвећъ тугальива, шта више и опасна стваръ.

Она е была любопытна знати, ко е тай Плавша. Али подозрително ово име Плавша нѣе она смѣла предъ матеромъ и придворномъ дамомъ изговорити, ерѣ се плашила, да неизводе оне одтудъ што друго. Она е задовольна была, да се и странпутицомъ о овой достойной ствари извѣсти; и кадъ е дознала, да у оной великой кући, гдѣ се онај ладникъ налази сѣди главногъ суда председатель; была е и сувише извѣштена. Плавша е дакле кодъ нѣе за извѣстно быо сынъ господина председателя.

И на променѣной граматикѣ такође е доста примѣтила. По едной артици у књизи судила е да е ученикъ онај до спрезаня јо амо (я любимъ) дошао, ко е она већъ добро знала на француски превести. Но она е была за овај паръ при преводу врло збуиѣна и немирна, и одлазила е више него еданпутъ преко данъ у собу свое придворне даме, одкудъ се съ прозора врло лѣпо могао ладникъ видјати.

Свако јутро чимъ се сунце роди гледа ли су ово двоје млади крозъ прозоръ на ладникъ. Онъ е изгледао нѣо, а она опетъ на нѣга, да граматикѣ поврате. У овомъ изгледаню протекѣ узалудъ три дана. Жакелина была е одвећъ нестрпелѣива, а Плавша е умирао одъ ватрене жељѣ.

6.

Едва четврто јутро — сунце се нѣе было ни родило — заключи Плавша, да свой ладникъ опетъ посѣти. Чимъ на прозоръ ступи, спази у башти Жакелину, гдѣ се у бѣлой јутренѣой альпини између чбунова лелея. Као муња съ граматикомъ исподъ пазуа одлети у башту, и између лея цвећемъ засаћены чинио се као да нешто марљиво тражи, а овамо исподъ очію крадомъ е мотрио на живыи цвѣтъ, кои съ оне стране ладника шеће. Обое се приближе ладнику. Едно другомъ показивали су променѣну књигѣ, најпосле заключе, да иј исте тако задрже.

Кадъ већъ еданпутъ и говоръ добио, почну се наравно о томе разговарати, кою часть граматикѣ да почну учити, Жакелина се тужила на тешкоћу францускогъ а Плавша талијанскогъ езика. Едно другогъ сладко су сажалѣвали и по себи се разумѣва, да су се едну другомъ понудили за учителя и ђака. Првѣй часть по исходу сунца посвећенъ е предаваню, по свой прилици, што се у едной и другой граматикѣ пословица налазила: Јутренѣе време, доноси златне плоде. А ладникъ одъ јасмина таманъ е сходанъ быо ученицима за ученъ.

Прво предаванъ одма се почне. Они сѣдну едну покрај другогъ на клупу, и узму врло озбиљно граматикѣ у руке.

Безъ сумнѣ бы они при првомъ часу предаваня најболь успѣхе у езикѣ учили; само да нису тако наблизу едну поредъ другогъ сѣдили. Али кадъ Плав-

ша руку Жалелине неотице додирне или се њна прна витица образа њговогъ дотакне, за дивно га чудо троне; онъ заборава онда на обвезанъ уговора њноговогъ, одма му се гласъ пресече, као да одъ загушљивости пати. Или кадъ се Жакелинина рука неотице у доказиваню писмена и слогова руке Плавшине дотакне, онда ни едно писмо невиди, и ако се не могла потужити на слабый видъ.

Съ првимъ часомъ нису башъ наиболъ у языку ѣспѣли, али су се обећали, да ће другогъ часа болъ њни. Желя къ науци овы млади тако е изванредно велика, тако единствена была, да су они сутра данъ пре сунца подъ ладникомъ съ кнѣгомъ у руди сѣдили. Но догађало се да е учитель понекадъ сасвимъ збуњно говорио; а ученица опетъ по кадъ кадъ такву невештину показивала, да е съ њнимъ њжнимъ прстићемъ у мѣсто едногъ реда другій редъ у читаню показивала. Приморанъ е быо онъ понекадъ њнѣ прстићъ узети, и на праву врсту повратити. Но у овоме изгубе обое памтенъ; ни едно не знало казати, кое е башъ права врста. Обое онеме као рибе, горъли су као у грозници и забленути, као да свойство языка, кои уче, испытую; а врсте у кнѣзизе, ове су ѡмъ играле предъ очима.

На трећемъ часу хтѣли су све оно надокнадити, што су на пређашњимъ пренебрегли. Досадъ е Плавша обучавао, но садъ е ученица постала учителька. Онъ е смирено признавао, да е дошао, докъ се самъ обучавао, до глагола *io amo* (я любимъ) и замоли учительку да га преслуша, еръ е држао, да ће прилично на память исказати. Да бы се и она тимъ ползовала, заключи све оно, што онъ талиянски изрекне, да она исто на французски преведе.

Сѣдну дакле на клупу, граматике затворе, и Плавша да бы се одъ сваке забуне сачувао, држао е за наиболъ, да учительку њгову еданутъ за свагда за руку узме, и да е добро држи, да се не бы у средъ говора као и пређе изненада руке њне дотакнуо. Дражестна учителька прилично е задрктала, кадъ е онъ за руку уватио; али ученикъ ово на срећу не примѣтио еръ и самогъ некѣй приятанъ стра нападне.

После дугогъ ѣутаня, кое се обoйма чинило да е кратко, одпочне Плавша свою лекцію: „Прво или садашнѣ време: *io amo* (я любимъ). — Но добро е было, што е морао на преводъ чекати, еръ далъ ни словца не могао изрећи.

Она преведе на французскѣй пошто е очи застићена доле оборила, и њжно изрекне: „*j'aime*," „я любимъ.“

Доста е времена прошло, докъ е моћъ добио, да точно изговори: „*Tu ama*, ты любишь.“

Она дрктећи застави уздисай и рекне: „*Tu aimes*“ ты любишь.“

Онъ продужи далъ, и неотице метне њну руку на свое куцаюће прси: „*Egli ama*, онъ люби.“

„*Il aime*, онъ люби!“ придода она полако и крадомъ баци погледъ на њга, онъ како е лѣпу руку на прси свое метнуо, заборавао е чисто талиянски изговарати, и изрекне: „*Nous aimons*, мы любимо.“

„То не право талиянски,“ рекне му учителька: „лепо талиянски треба да изговарате!“

Онъ погледа у њно црно око, и милостиво и са обожаваюћимъ погледомъ опетъ изрекне: „*Nous aimons* мы любимо.“

У око гледанъ несходствуе нимало учено. Она му као изванъ себе одговори: „*Nous aimons*, мы любимо;“ но брзо къ себи дође, и опомене га опетъ, да не добро казао.

„Али то не никаква погрешка!“ рекне онъ и дрктећи метне њну руку на гореће свое устне.

Противъ овогъ доказа не она ништа могла казати. Но опетъ е была немирна, може быти збогъ тога, што е ученъ языка пренебрегла. Као неми сѣдили су едно покрай другогъ, и кадъ ѡмъ се погледи сукобе, главе ѡмъ клону една на другу а међутимъ су шаптали: „*Nous aimons*, мы любимо.“

Више одъ овога зацѣло нису тогъ сата научили. Но они су држали, да су за чудо много научили, будући да су се њвова срдца новимъ языкомъ разговарала, кои нити е талиянскѣй нити французскѣй быо. Предаванъ ово траяло е читава два сата, и кадъ су се растали, онъ е толико знао, колико и она.

8.

Желя къ науци растла е одъ дана на данъ већа. Ако е и было понекадъ ладно ютро, една едита лекція учинила е савъ воздухъ топлимъ. Они су учили языкъ безъ граматике, еръ су и онако имали много коешта да се разговараю.

Плавша еднako мислио е да у њой воли само майсторицу накита (маршан-модницю Жакелину, а она опетъ мислила е да воли сына предсѣдателя главногъ суда; — али кадъ су дознали, да су се у рачуну преварили препуни су были уздисая и суза. У толико су се више и тайнѣ любили, у колико ѡмъ е далъ надежда одстояла да ће они њкада у бракъ ступити и вѣчно се саждинити моћи.

„Да самъ само богатъ!“ уздисао е онъ. — „Да самъ само сирота!“ уздисала е она.

Да се несрећа њвова јошъ већа увеличала, дође најпосле и зима, коя учини ладникъ одъ ясица сасвимъ провиданъ; а снѣгъ покрѣ стазе по башти, гдѣ бы ѡмъ свака стопа тайну одкрити могла. Садъ су се већ ређе виђали; понајвише съ прозора, или у цркви или предъ вече при уговореной шетњи. Любовъ налази увѣкъ прилике и путове.

Покрай свою путова оперъ се ни еданъ венађе сходанъ цѣли. Они су се истина више пута заклели, да ће вѣрни остати, али су опетъ и сами сумњали, да ће заклетву ову моћи испунити.

Едногъ дана сеђаше Плавша размишљаюћи о жалосной судби својой у одной најугледной пивници у Намыру. Нектаръ му не вкусанъ быо. Не се сироме са Жакелиномъ већ одъ осамъ дана разговарао. Она е међутимъ кодъ великаца варошки на баловима и частима была, а тогъ башъ дана была е у истой њговой кући съ родителѣма своимъ позвана на вечеру и игру кодъ предсѣдателя суда. Зато е — еръ иначе онъ никадъ у пивницу неиде — затворио предъ вече изъ очаяня свой дућанъ и отишао, само да нечуе, како му Жакелина надъ главомъ игра. Ахъ онъ е сасвимъ несрећанъ быо.

Поврай нѣга сѣдіо е некій господинь у суромь капу, већь у годинама човекъ, но тихъ и озбилянъ. Онъ е све єдну по єдну чашу испію.

Найпосле окрене е странаць овай и рекне му: „Є-сте ли вы господинь Плавша?“

Плавша га погледи и сѣти се по оной великой бе-леги, кою е странаць на лѣвомь образу имао, да га е већь пре два дана више пута видіо; єданпуть у свомь дућану, гдѣ е скупоцѣный комадь свиле пазаріо; а по-слѣ опеть на сокаку, предъ нѣговомь кућомь, кон е вы-ше одъ двадесетъ пута тамо амо пролазіо; єданпуть опеть у цркви, а садъ овде. Овай господинь иначе имао е нѣшто неприятно на нѣговомь сувомь и жутомь лицу, а очи му се мутно сяиле. Плавша му одговори на пы-тань.

„Вы изгледате невесели!“ рекне му странаць.

„Може быти, човекъ ніе свагда добро расположень.“

„Мени е жао. Не былъ вамъ я могао помоћи?“ упи-та далъ странаць.

„То я незнамъ.“

„Покушайте вы то. Вы се мене яко тичете, више него што вы мыслите. Вы ме непознаете, али дай да бу-демо пріятельи. Я ћу вамъ зацѣло помоћи, само ако у мени повереня имате.“

„Вы сте одвећь добри.“

„Да васъ ніе когодъ увредіо?“

„Боже сачувай, ніе нико“ одговори Плавша.

„Али сте збогъ любви зловольни?“ упита стра-наць.

„Што се тога тиче нимало.“

„Али трпите оскудицу у новцу — я ћу вамъ помоћи.“

Плавша опеть баци погледъ на мутно лице наме-ћуегъ се помагача.

„Проговорите єданпуть!“ продужи онай странаць далъ, „потребуєте ли много? Неколько хилѣда франка, или више? Вы сте любимаць среће. Вы можете найбо-гатій човекъ быти у цѣломь Намыру.“

„Коиъмъ то начинаемъ?“ упита зачуђенъ младићь.

„Я ћу вамъ то казати, само ако усхтѣте.“

„А ко не бы желіо богатъ быти?“

„Добро. Но овдѣ као што видите — гдѣ свакій мо-же преслушавати, ніе мѣсто да се о таквимъ дѣлима разговарамо. Я самъ у Намыру странъ. Оћете ли ићи замномъ у мою гостіоницу, да заєдно тамо вечерамо?“

Плавша подозрительно погледа странца. Но опеть му се допадне овай позивъ, прво што се башъ тогъ не-срећногъ дана десило, да Жакелина више нѣгове собе игра, а друго што ће му овай рѣдкій случай растерати бригу. „све ћу да покушамъ!“ помисли у себи и оде са странцемъ.

9.

Странаць е имао у гостіоници нѣколко прекрасни соба. Служительи нѣгови одлете на єданъ мигъ нѣговъ, да найодабранію вечеру наруче. Плавша све е ово упре-настило, ерѣ е онъ одма примѣтіо, да овай странаць у суромь капутору мора да е изванредно богатъ човекъ, кон е другіе люде, а не єдногъ сиромѣха и залюблѣна чп-кара за дружитьво себи избрати могао.

„Съ кимъ имамъ честь разговарати се? Запыта ма-ло забунѣно Плавша.

„Именуите ме само Абубекеръ,“ одговори стра-наць; я самъ родомъ управо Калдеяць.“

„Шта рекосте, Калдеяць! Како сте вы изъ дальне Азіе у наше предѣле дошли?“

„Као што обично быва,“ одговори странаць; „коє изъ дугогъ времена, коє изъ тежнѣ за наукомъ тумарамъ свуда. Одавде ћу ићи у Исландію, чимъ се време отопли.“

„У Исландію! А колико има како сте изъ Азіе до-шли?“

Видило се да е Калдеяць за єданъ тренутакъ нѣшто рачунао, и потомъ сасвимъ немарно одговоріо: „Одпри-лике до четрнаестъ дана бы ће сто двадесетъ и две го-дине, како самъ изъ Азіе пошао.“

Плавша е мысліо да ніе добро чуо. Но Калдеяць му опеть немарливо повтори: „сто двадесетъ и две године.“

О Боже, сто двадесетъ и две године!“ повиче Плав-ша, „Али, ако смемъ пытати, колико одъ прилике има-те година?“

„Триста и дванаесетъ година пуны.“

„Триста и — —“ повикне Плавша.

„И дванаестъ година пуны!“ настави Калдеяць мир-но: „Я знамъ да се вы томе чудите; а можете и држати да се я съ вама само шалимъ. Но вы ће те іошъ и дру-ге сасвимъ чудноватіе ствари чути, само ако ми се по-вѣрите, вы можете мыслити што оћете; али немойте ни-кадъ судити човека по рѣчма, но по дѣлима нѣговимъ.“

Плавша е држао ове рѣчи за чудновате, али е опеть у себи помысліо: „овай господинь оће съ моіомъ лако-мыслености шалу да проводи. Но мы ћемо видити, коће кога надмудрити.“

Служительи яве, да е вечера готова. Обоица су у трапезарію, коя е препуна была пріятногъ мириса. Асталъ е поставлѣнъ быо само за двоицу, за Плавшу и Калдей-ца. Обоица за асталъ сѣдну. На асталу было е найода-браніе єло и пиће. Служительи се уклоне.

Садъ да вечерамо любезный пріятелю,“ рекне Абу-бекеръ, „забравите све туге ваше, коє васъ море; и разговарайте се самномъ искрено, као што се я съ ва-ма разговарамъ.“

Плавша истина подобро е вечерао а после вечерає мало га е прекрасно вино и угреало; али у мѣсто да странцу одкріе свою тайну, све га е већма сумня нѣка обузимала. Онъ е желіо іошъ више што о Калдейцу до-знати премда му е овай за време вечерає невѣроятне ствари о своіой судбини на мору и суву исприповѣдао.

„Вы мени,“ рекне Плавша приповѣдате познате гат-ке о вилама. Представляте ли вы заиста себи да ће вамъ то паметанъ човекъ вѣровати?“

„Мени е све єдно,“ одговори Калдеяць „веровали вы мени, или неверовали; найпосле ваша е штета. Но и то треба да знате, да я имамъ знаня и у тайнимъ наука-ма. Бсте ли чулі кадгодъ о волшебству?“

„Чуо самъ, али никадъ нисамъ много вѣровао. Као што я мыслимъ, то иде више на варанъ, слепарію и ча-ролію.“

„Може быти да е кодъ васъ незналица овдѣ у Е-вропи тако, али кодъ насъ у Калдеи сасвимъ е другіе.“

„Дела да видимъ какву вештину вашу“ рекне Плавша.

„Я неправимъ никакве вештине!“ одговори Абубекирь: „Али — примѣчавате ли ви да я изъ черти лица вашегъ читамъ вашу будућность. Я вамъ се заклинѣмъ, да сте се вы у срећный данъ родили. Кажите те ми искрено, у чему вамъ могу помоћи? Моя ће помоћ вама одъ веће важности бити, него свачаролиа. Тако на примѣръ: Да се нисте вы као трговаць у каквой сметњи нашили? Потребуете ли новаца?“

Плавша сумняюћий се о свему овоме и смешећи се рекне: „То може бити.“

„Па добро!“ повиче Калдеяць: „Но зашто сте ме толико задржавали, и нисте ми одма то казали? Вы сте судбомъ опредѣленный, да сокровиште наћете, кое е закопано кодъ развалина дворца Валерѣн-Дезаншь.“

„Сокровиште!“ „Да, сокровиште, и то врло велико.“ „Но зато вы то себи неископате, г. Абубекирь?“

„Прво што ніе мени намѣбно, а друго што га и непотребуемъ.“

„Па кадъ ћу га я наћи и примити?“ упита Плавша. „Онда кадъ одете у Валерѣн-Дезаншь.“

„Потребуете ли зато каквогъ предуготовленя, или какве особите церемоніе и преправе?“ „Никакве.“

Озбыльность Калдейца готово е Плавшу и варала, но при свемъ томъ држао е опетъ да се овај жели съ нѣма само шалити. Онъ се нешто предомысли и наипослѣ рекне: „То е врло льно г. Абубекирь. Но да вамъ истину кажемъ, я морамъ сутра мѣницу (векслу) одъ 5000 франки коіой е време истекло, да исплатимъ. Па кадъ е мени то сокровиште сигурно, да ли бы вы мени ту доброту указали, да ми речену суму, докъ я новце неископамъ, позаймите?“

(Продуженъ слѣдуе)

П Р В И Ц Е.

Обклада за десетъ иляда полюбца крозь десетъ сатій. У єдномъ великомъ друштву господе и госпоя између прочегъ дође речъ и о полюбцу; дакле о врло дражестномъ и примамльвомъ предмету. Господинъ еданъ предложи питањъ, колико бы полюбца любезникъ еданъ любезници своіой крозь еданъ сатъ дати у станю быо. О томе се е много говорило и свакій е другій брой навео. Напоследку ѣипи еданъ младъ, ватренъ залюблѣникъ, завери се, да ће онъ са любезномъ своіомъ десетъ иляда полюбца крозь десетъ сатій, безъ найманѣгъ прекиданя, изменити: и на то се обклади за сто фунтій штерлинга. Али се при томе ние сетіо да и то утврди, да свако по сата за себе и свою любезну по єдну чашицу винца и по єдну пишкоту добіе. Обклада се заключи, а такође и други између себе за и противъ у обкладу ступе. У исто време наименуе се нарочита комисія єдна коя ће полюбце брояти. — Сладакъ овај, по видимомъ лагъ посао одпочне. У првомъ сату измену любезници две иляде полюбца: у другомъ, иляду, у трећемъ седамъ стотина и педесетъ, па далъ ни маћи. Моћи су се нѣове изцрпиле быле, младихъ добіе грчъ у устнама и падне у несвестъ; любезна такође изванъ себе лежаше на дивану, то исто іоштъ вече падне у врућцу и текъ се съ великимъ трудомъ после дужегъ времена предигне. И

младихъ е самъ дуже времена боловао, збогъ чега е венчанъ нѣино текъ на годину дана после слѣдовало.

— Трговаць еданъ са стране, кои е збогъ послова свои у варошь Б. дошао, дође да посѣти тамошнѣгъ єдногъ трговца, као пріятеля свога. Онъ буде врло пріятељски примлѣнъ и на ручакъ позванъ. Међутимъ оде, да и друге пріятели свое посѣти, па се затимъ опетъ пріятелю своме врати. Кадъ е у собу ушао чуе онъ жестокій инатъ у сусѣдной соби између нѣговогъ пріятеля и нѣгове жене. „Да я само свакогъ минута на страногъ тогъ човека неизгледамъ“ рекне мужъ жени, „ћушио бы те неколико пута, да ме добро памтишь, а овако немогу, ерѣ нећу ларму да правимъ.“ Странаць одшкрине врата и укратко рекне: Молимъ пріятелю, недржете ме за странца, него радите шта знате.

— У вароши Н. лѣкаръ еданъ изда на гласъ, да онъ притяжава средство, съ коимъ е и найупорниі кашаль излечити у станю. Пріяви му се дакле човекъ еданъ кои е одъ те болести боловао. Лѣкаръ му поднесе подъ носъ стакленце єдно да мириши. То непоможе ништа. Лѣкарія та буде двапутъ и трипутъ, па и чєтыри пута повторена. Све то непоможе ништа, кашаль ни малчицо непусти одъ ячине свое. Напоследку већ болестникъ изгуби стрпленъ, па се хтеде и лѣкара и нѣгове лѣкаріе опростити и изплатити га. „Шта самъ дужанъ?“ Запита онъ. „Петдесетъ талира“, одговори лѣкаръ. Налютивши се болестникъ на таково безобразно захтеванъ за безуспѣшанъ лекъ, извуче изъ цепа свога банкноту и поднесе лѣкару подъ носъ съ речма: „Ето миришите!“ па е затимъ тргне и остави опетъ у свой цепъ. Лѣкаръ е претіо, да ће предметъ мирисаня суду предложити, но да л е одржао рѣчь, нисмо у станю потврдити,

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

Нѣгов Свѣтлость нашъ Князь приспѣо е благополучно данасъ у Београдъ.

— Као што „Званичне новине“ одъ 12. являю: „г. Стеванъ Станковић секрет. ужичкогъ Суда премештенъ е по молби за Секретара Суда Окр. Валѣвскогъ, на нѣгово место поставлѣнъ е г. Миленко Тимић I. писаръ Суда Окр. Крушевачкогъ, на нѣгово место г. Василіе Мацаревић м. писаръ Суда Окр. Валѣв. а на нѣгово мѣсто г. Светозаръ Миліевић практ. Суда Валѣв.

— Практик. Поп. Финансіе г. Петаръ И. Пантелић поставлѣнъ е за канцелисту истогъ Попечительства,

— Рачуноводитель Типографіе г. Аркадіе Искрић после дужегъ болована 14. т. м. преставіо се у вѣчность.

В. - Палежъ 11. Януар. Кодъ насъ е одъ неко доба право пролетнѣ време; и као неко чудо у овомъ месецу, немогу пропустити да васъ неизвѣстимъ, да е јуче грмило, и муњѣ су севале као у средъ лета, и после ове грмнявине, не само да е топла киша падала, него е и градъ у селу Стублинама, Пироману, Грабовцу и Звечкой падао. У исто време при якой грмнявини ударіо е громъ у еданъ грмъ подъ коимъ су два вола срећка Бркића изъ Пиромана били, и обадва вола убіе. Овакву грмнявину у ово доба и одъ најстариі люди нико непамти.

Изя Неготина являю намъ да се главный тамошней торговаць Стеванъ Мокранияць увѣчностъ преселіо. у Београдъ 14. Января. Данъ Светогъ Саве, као патрона школа прославльнъ е овде као и сваке године. Нѣгово Высокопреосвященство г. Митрополитъ чинодѣйствовао е при божественной литургіи, а г. Архимандритъ Гавриль говоріо е сходно овомъ народнѣмъ празднику слово. После цркве држано е светчано торжество у Лицею, гдѣ су Нѣг. Высокопр. г. Митрополитъ, сіятельный княжевиъ Петаръ, г. г. Попечители, Совѣтници и многобройни гости свакога реда присутствовали. После водосвященія говоріо е оновременый Ректоръ г. Райко Лешянинъ слово о напредку овогодишнѣмъ Лицея а нарочито о познатой уредби, коіомъ ѣсе станѣ учителя и свѣштенника осигурати и поболшати. По томъ е г. М. Спасиъ прочитао у каквомъ се станю налази фондъ школскій. Приложи ове године нису купльни; али ипакъ сіятельный княжевиъ Петаръ у име свогъ свѣтлогъ родителя приложио е 100 ₪ цес. на фондъ школскій, а и г. Сима Јовановиъ — Оканъ — торговаць са Саве приложио е 5 ₪ цес. Одатле сви високи гости посѣтили су торжество обштине кое се држало у зданію оvd. основны школа; гдѣ е такође милина было гледати скупльне граѓане обкружене среѣнѣмъ учеѣмъ се младежи, коя е швала радостне пѣсме.

— На балу кои се у зданію кодъ „Круне“ 15. т. м. давао, необычно мало е гостию было, и зато ніе се готово ништа ни играло него се само шетало. Свакій првый балъ обычно неспадне добро, али овогодишнѣмъ првый балъ вальда збогъ кише сасвимъ е препао.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

ТУРСКА.

Писма изъ Цариграда одъ 26. Декембра пишу „войничкимъ новинама“: Свакій се часъ изчекуе Омер-паша, да се лично правда за несреѣнный излазакъ нѣгове войне. Найвеѣна часть нѣгове войске одправльна е у Трапезунтъ, и една е часть тамо веѣ и стигла. Ова е и мала одма отиѣи у Ерзерумъ, ерѣ су Руси три сата само одъ вароши удалѣни, чега ради Порта се яко забринула за Ерзерумъ премда у нѣму има 15.000 момака посаде.

А „Найпрайзише цайтунгу“ пишу изъ Цариграда слѣдуюѣе: Порта е врло рѣаве гласове добила одъ Омер-паше изъ Ана-кала и одъ Селим-паше изъ Ерзерума; сердаръ е главну свою войску изгубивши само нешто пртляга и три топа, довео среѣно у Редуть-Кале. одкуда ѣе се та войска отиѣи моремъ у Батумъ и Трапезунтъ; но задня пакъ войска подъ Ферхад-пашомъ (барономъ Штайномъ) яко е страдала. Овай се тешкомъ мукомъ пливанѣмъ преко Ингура рѣке избавіо. Омер-паша баца сву кривицу на свога штабскогъ шефа Ферхад-пашу. Но іошъ су гори гласови, кои долазе одъ Селим-паше изъ Ерзерума; овай явля, да бы ова текъ на брзу руку утврѣена варошь при првомъ нападаню Руса пала у нѣгове руке; неки шта више веле, да су се Селим-и-Халим-паша изяснили, да бы найболѣ было, повуѣи се изъ Ерзерума у Трапезунтъ, да бы се тако остатакъ анадолске войске спасао.

РУСИЯ.

У Петербургу 30. Декембра. У слѣдству обрученія нѣг. царскогъ Велич. великогъ князя Николая Николаевича издао е царъ 27. Декембра еданъ манифестъ кои по „Сенат-цайтунгу“ гласи овако: Божіомъ милости Мы Александръ второй, царъ и самодержаць целе Русіе и пр. и пр. даемо овимъ нашимъ манифестомъ свима нашимъ вѣрнимъ поданицима на знанѣ, да нашъ любезный братъ, великій князь Николай Николаевичъ намѣрава, са свазволенѣмъ наше любезне матере, царице Александре Феодоровне, и са нашимъ дозволенѣмъ, ступити у бракъ са ѣеркомъ нѣг. царскогъ велич. принца Петра олденбургскогъ. Мы потврѣуемо тай изборъ са толико веѣомъ радости и готовности, почемъ е Нѣно Высоч. у Русіи роѣе, но и одрастло. У ючерашнѣмъ данъ прешла е она у нашу православну вѣру и помазана е светымъ миромъ, а данасъ е са великимъ княземъ Николаемъ Николаевичемъ свечано обручена у катедральной цркви у зимной палати. Являюѣи овай за наше срце тако милый догаѣай свима нашимъ вѣрнымъ поданицима, заповедамо уедно: да обручену невѣсту нашегъ любезного брата, великогъ князя Николая Николаевича, „благговѣрную“ велику княгиню Александру Петровну одсадь именуую насловомъ „царско высочество.“

(Подпомаганѣ аустрискій предлога). Еданъ дописъ изъ Петербурга у „Конституционелу“ вели. да е князь Паскиевичъ великій упливъ имао на миролюбиво расположенѣ петробуржкогъ кабинета. Говори се т. е., да е онъ наложіо г. Фонтону, кадь е овай недавно у Варшави быо, да онъ у име нѣгово, као фелдмаршала руске войске, приклинѣ кабинетъ петробуржкій, да свакій предлогъ мира, кои му се буде подносио, одма безъ затезани прими.

— Као што е познато, была е у првой половини прошле године млога войска у Польской скупльна, а на, рочито грдна количина разне ране и естива у тврдиняма нагомилана; коя е по одлазку войске явно продавана была. Шефъ главне провіантне комисіе, ѣенераль Оперманъ, обзаниов, да ѣе се 13. ов. м. у александровой тврдинѣ наново явно продавати велика количина грашка, зейтина, суве рибе, сланине и 975 пуди сапуна.

Изъ Одесе пишу „Естер. Коресп.“ подъ 29. Декемб. слѣдуюѣе: Садашня нерадня и по нужди примиріе у Криму дозволило е млогимъ вышнимъ официряма, те су овамо дошли, да у Одеси проведу празникъ Рождества Христова. И тако се баве садъ овде ѣенерали Остен-Сакенъ, Коцебуе, Липранди и млоги други. Овадшиѣ жительство найвеѣма слави и почитуе грофа Остен-Сакена. Едно друштво отечестволюбаца подиело му е на даръ одну вѣшто израѣену кумбару одъ благородногъ метала, на коіой има знакова и начертанія кои се односе на ланьско бомбардиранѣ Севастополя.

Овадшиѣмъ племиѣскій касино или тако званый „енглескій клубъ (друштво), дао е за честь Остен-Сакена велику часть. Вѣсть о паденію Карса яко е ободрила и охрабрила Русе; и они имаю садъ у руди ма-четъ добивену залогу, и ѣенерала Муравіева славе яко и у звезде га дижу. Приликомъ те вѣсти држано е овди благодареніе и митрополитъ изговоріо е едно врло

красно слово. Нѣгове беседе радо слушаю особито више класе. Оне су обично кратке, пуне значеня и нѣговъ сажрай смера свакадъ на политичный положай. Даровитый овай архiereй любви науке, па и сама немачка философична книжевноста позната му е. Познато е, да е онъ кодъ цара Александра у чести и важности, и да му е царъ юшъ као великий князь наклонъ быо. —

ФРАНЦУСКА.

У Паризу 4. Декембра. Беседа, кою е херцогъ камбрикий изговорю войсцы приликомъ ючерашнѣмъ раздояна медала; гласи по „Монитеру“ овако :

„Нѣно Велич. краљица енглеска благоволила е наложити ми, да раздамъ ове медалѣ генералима, официрима и простимъ войницима французске войске, нашимъ храбримъ и достойнимъ друговима као знакъ высокопочитаня и срдачногъ прїятельства, кое постои између оба народа, и као знакъ удивленя, кое су нѣно велич. краљица и енглеский народъ осећали, кадъ су славна войничка дѣла французске войске видили. У великимъ боевима на Алми, кодъ Инкермана и Севастополя утврдило су и осветило савезне войске саюзъ оба народа. Дай Боже, да овай саюзъ дуговечно трае на користь и славу оба народа!

Што се пакъ мене тиче, другови мои, то е честь, коя ми е у дѣо пала, у толико већа, што самъ я заедно съ вами служю, и што самъ моимъ очима видю вашу храбрость, ваша велика войничка свойства, и вашу постоянну оданость и трпеливость, коюмъ сте вы толике бѣде и незгоде и толике опасности сносили. Я искрено благодаримъ цару, на доброту, кою е мени указао, удостоивши ме почести, да ове медалѣ у нѣговомъ присудству раздамъ.

— Потврђуе се, да е Друенъ де Луй дао оставку као вице-предсѣдатель сената државногъ, и да е та оставка и уважена. Многи се обкладили, да ни еданъ сенаторъ неће дати оставку. Но они су изгубили изъ вида, да се између сенатора налази еданъ, кои има 400.000 франака годишнѣмъ прихода, и кои е већ одъ подужегъ времена у неспоразумљню съ правителствомъ. На нѣгово ће мѣсто доћи Абатучи као вице-предсѣдатель сената.

ЕНГЛЕСКА.

Изъ Париза пишу „Таймсу“: „Независима одъ угора, заключеногъ у Бечу 20. Нов. 1854. год., постое између Француске, Енглеске и Аустрије, као што се чини юшъ една особена конвенция, коя сажрава слѣдуюће три точке: 1., Ако Русія за 20 дана аустрийске предлоге неприми, онда ће Аустрија прекинути своя дипломатска одношеня са дворомъ петробуржкимъ. 2., Затимъ ће се Француска, Енглеска и Аустрија договорити о нужнымъ мерама, коима ће Русию на приманъ поднешены условия натерати, и позваћеду и друге силе европске, да у томъ участвую. 3., Прайской ће се явити, да она неће имати приступа при будућимъ преговорима мира, ако она садашня зактеваня савезны сила неусвои, ако то Русия формално неяви, и непрекине свое дипломатске одношеня

съ Петербургомъ, ако Русия ни тада небы попустила. Што бы пакъ было, да Прайска то непослуша, то намъ не познато, но на свакой начинъ было бы нѣно положенъ врло незгодно.

И истый дописатель вели: Пре некогъ времена зактевала е Енглеска и Француска одъ Данске едну штацію за свою флоту и да имъ се даду средства за снабдванъ исте у два пристаништа. Данска е то зактеванъ рѣшително одбила. Западне ће силе збогъ тога послати Данской не само енергичну, него и претечуноту, коя е, као што се говори, већ и оправљна.

— Гвоздена пловѣна батерія, кою су г. Напѣрь и нѣговъ сынъ у Глазгову градити почели, и коя ће концемъ Априла месеца готова быти, быће одъ прилике 200 стапа дугачка, 46 широка и 16 дубока. Предня и стражня часть есу една другой равне, и изъ целогъ кроя те батеріе види се, да не е опредѣлена за брзо пловенъ. Дно е сасвимъ равно и пльоснато; да бы, колико е само могуће, у плиткой води пловити могла. Та ће батерія имати два спрата и долний ће быти наоружанъ са 20 найвећи топова.

АУСТРИЈА.

У Бечу 7. Января. Юшъ намъ нису стигла миѣниѣ страны листова о гласу мира изъ Петербурга, но приватне вѣсти, кое су намъ дошле изъ Париза, веле, да е телеграфска депеша о томъ предмету яко и изненадно обрадовала французский дворъ. Француска е искрено миръ желила, и съ тешкимъ бы срцемъ приступила она къ неизбежномъ дѣлу, да са снажнимъ продуженъмъ рата примора Русию на приманъ аустрийский предлога. И овомъ су се приликомъ, казуе се далъ, топло и признателно изразили Французи о аустрийскомъ посредованю, кое е у найзгоднѣе време предузето и тако срећно испало. Отудъ се дае заключавати: да западне силе ради избегаваня новы неспоразумљня неће чинити употребљня одъ пете точки, коя имъ дае право, чинити юшъ даля одъ свое стране зактеваня, и уобште да ће у томе предмету сматранъ и миѣниѣ Аустрије межданъ одржати. Войсковоће на бойноме полю заключи ће примиріе текъ по предходителномъ узаямномъ договору и споразумленю, задржаваюћи пакъ свакой себи право, да поступи по заповѣстима, кое имъ буду изданы у теченю дальи дипломатски преговора. Наименованъ генерала Лидерса за главногъ заповѣдника кримске войске олакшаће споразумленъ са союзничкимъ войсковоћама.

ВЛАНКА И МОЛДАВИЈА.

У Галацу 24. Декембра. Данасъ у 1 сать предъ зору яко се узбунило и заплашило жительство одъ два доста снажна потреса землѣ, кои се за време одъ петъ минута еданъ за другимъ догодило, и одъ кои е свакой едно 8 секунда траяо. Движенъ е имало више видъ таласая, него ли видъ правогъ дрманя и ишло е правцемъ одъ юга на истокъ, а было е праћено врло jakimъ ветромъ. Штете не было никакве.

ПЕРСИЈА.

О више пута наведеној распри између персиског двора и енглеског посланика, г. Мурая, доноси садъ еданъ дописъ изъ Цариграда „Н. Прайс. Цтг. подъ 22. Декем слѣдуюће поединости: „Кадъ е Мирза Хакимъ, кога е енглескій посланикъ противъ вољ персискогъ правителства у своју службу узео, имао по налогу посланика ићи у Ширасъ, претило му се, да ће га одма уватити, чимъ изъ Техерана изиђе. Пре свега пакъ буде жена Мирзе Хакима у тавницу бачена, и нѣой саобште, да ће е насилно одъ нѣногъ мужа раставити, ако се овај несклони, изићи изъ енглеске службе. Г. Мурай зактевао е, да се жена Хакимова за 48 сатѣй ослободи. После е овај рокъ продужио на двапутъ 48 сатѣй. И доиста су 8. Нов, прекинута сва дипломатска одношениа. Одъ тогъ су времена Персијанци г. Мураю писали више писама, коя су пуна была найувредителнии израза, и у којима га обривляю, да се онъ изъ сасвимъ личвы узрока заузео за жену Мирзе Хакима. Онъ е за ту двоструку увреду искао удовлетворенѣ и изявио е, да ће онъ, ако му се неудовлетвори. 23. Декем. Техеранъ оставити.“ — Прекиданъ дипломатски одношя потврђено е већъ едномъ телеграфскомъ депешомъ, кою смг явили; но та депеша додае и то, да е то было само слѣдство личне распре и да отудъ нѣе проистекла политич на размирица између Персѣ и Енглеске. Француска пакъ извѣстѣя веле, да е неспоразумлѣнѣ изравнато, и да ће се Персија досаданъ неутралности и одсадъ придржавати. Далъ веле га Француска извѣстѣя, да е персискѣй посланикъ у Цариграду то измиренѣ ябѣо и посланицима западнии сила, и да е притомъ и султану дао увѣренѣ прѣятельскогъ расположениа персискогъ двора према блистателной порти.

ПОЛИТИЧКІЙ ПРЕГЛЕДЪ.

Мы ћемо саобштити писмо, кое е грофъ Буолъ дао грофу Естерхазію при полазку нѣговомъ у Петербургъ, и кое ће овоме служити као спроводно писмо при поднашаню аустрѣйски предлога. Тай знаменитый актъ гласи овако:

У Бечу 4. Декабра 1855. год.

Рѣчи, кое е ваше превосходителство честь имало, чути изъ уста цара нашегъ високогъ господара, морале су вамъ по другѣй путъ потврдити намѣре, кое су у разнимъ обртамъ и променама источне размирице стално управляле политикомъ нѣг. царск. величества, расмирице велимъ, коя Европу тако яко раздире. Царъ, придржаваюћи се еднако и стално едни и исты начела, сматра, да бы погрешію противъ свега онога, што е своимъ народима и Европи дужанъ, кадъ бы саданѣй тренутакъ, у коме една виша сила ратуюћимъ странама фактично примиріе налаже, пропустио, а да неучини крайнѣ покушенѣ, да прокрчи путъ миру, кои е очевидно Европи у найвећой мѣри нужданъ. Нѣг. цар. величество увѣрено съ едне стране о искренности толико већъ пута изражении изясненя цара Александра, да ће онъ драговољно пружити руку къ таковомъ миру, кои небы вређао нѣгово достоинство и честь свога народа, налази се побућенимъ, учинити све могуће, да бы се само ясно извѣстило о сте-

пену узаймности, на кои ће ове намѣре наићи кодъ Францускогъ и енглескогъ двора. И зато е нѣг. цар. велич. благоволило наложити, да у томе смотреню испитамъ намѣре и мышленѣ двора парискогъ и лондонскогъ. Брѣ при свемъ томъ, што су се западне силе тврдо и непоколебимо рѣшили, да одъ свое стране никако неће да почну чинити предлоге за миръ, то смо ипакъ кодъ реченыи дворова на нашу велику радость наишли на таково расположениѣ, кое намъ дае основа надати се, да ће они драговољно претрести и примити онакова условія, коя су такве природе, да даю подпучу гарантію за озбилнии и траюћѣй миръ, и коя ће она питаня, коя су дала повода саданѣмъ рату, точно размрсити. Шта выше, мы држимо, да имамо пуно право надати се, да ће речене силе премда оне за себе задржаваю подпуно право, поставити онакова условія мира, какова имъ се найзгоднѣя и найкористнѣя чине, ипакъ данасъ іоштъ еклоне было, не одступити одъ оногъ у почетку зиме поставлѣногъ начела, далъ, да оне неће за особитимъ користима тежити и мѣрити своя зактеваня по жертвама, кое бы се принети морале, да бы се Европа одъ поновленя тако сажалѣня достойне распре сачувала и обезбедила.

Царскѣй кабинетъ, охрабренъ тымъ расположенимъ западнии сила, поставіо е себи задатакъ, да себи совѣстно дае рачуна о садашнѣмъ положеню стварѣй, и да постави начела, на којима ће се по мышлѣню свое стаданъ и траюћѣй миръ основати моћи. Оне четири точке кое е Русія едномъ већъ примила, сматрамо мы за наибольшѣй и найсигурнѣй темель. Но мы смо, ради обезбеженя мира и ради избегаваня онаковыи препона, кое су дѣланъ последнѣй конференціа осуетиле, нашли за сходно и необходимо нужно, речена четири начела тако развити, како ће общитимъ интересима Европе одговарати, како ће и точнѣимъ опредѣляванѣмъ коначно споразумлѣнѣ олакшати. Успѣхъ тога посла назначенъ е у приложеномъ документу (писменой исправи), кои ће документъ (т. е. познатый аустрѣйскѣй предлогъ) фактичнимъ признаванѣмъ ратуюћѣй сила получить важность и значенѣ прѣдуготовителногъ уговора мира. Чимъ бы тай документъ было подписанъ, одма бы непосредно слѣдовало общте примиріе и коначна преговараня о миру. И будући е свето одобрено одъ нѣг. велич. цара, зато е вами, господине графу данъ налогъ, да реченый документъ (предлоге) поднесете рускомъ двору, да га овај прими, и томъ приликомъ замолите га да садржай тогъ документа добро проучи и разсуди, и нама свое мышлѣнѣ и рѣшенѣ саобшти, ерѣ е за насъ одъ найвеће важности, исто што пре дознати

Ако, као што се мы надамо, наши предлози буду добро примлѣни, онда ћемо поитати, да приманѣ исты и двору Францускомъ и енглескомъ препоручимо, и притомъ изявити уверенѣ, кое насъ испуњава, да ће се западне силе съ правомъ поставляти при преговорима о миру іоштъ нека особена условія служити само у интересу Европе и у толикой мѣри, да се тиме заключеню мира небы озбилне препоне положили. Мы умолявамо рускѣй дворъ, да ове предлоге, кое мы нѣму подносимо са тихимъ расположенимъ и зрело испита. Мы нећемо ништа да велимо о озбилнѣмъ послѣдствіама, кое бы за собою повукло одрицанѣ, да пристане на наша повторена

предложена — одрицањ велимъ, које бы на Русию найте-
жу одговорностъ натоварило. Мы, велимо, ослонити се
при премеравању и оценяваню разны могући послѣдства
на нѣну мудрость. Мы мыслимо, да смо овомъ прили-
комъ толмачи желя и правы потреба и интереса
Европе. Мы заключаемо съ надеждомъ на висока
чувствованя цара Александра коєга ће рѣчь рѣшавати
судбу толики хиљада живота людски. Нѣгово ће
царско величество — тако се мы поуздано надамо — на
оно само рѣшити, што ће одговарати интересима наро-
да и гласу човечности. Примите и т. д.

Грофъ Буоль.

— Гласъ о миру примлѣнъ е у целой Француской
са особитомъ радостю; Англезы пакъ, кои немогу да за-
бораве да Руси своимъ напредованѣмъ у Ази доводе у
опасность нѣиову трговину, нимало се нерадуя той де-
пешы мира, кою су сви готово народи са „ура!“ поздра-
вили, Лордъ Палмерстонъ кадъ е чуо за миръ кажу да
е рекао: „На нека Француска саизволи да се миръ за-
ключи, мы (Англезы) сами ћемо далъ ратъ продужити, а
при томъ опетъ остаћемо овако исто у приятельству съ
Францускомъ!“ Францускій царъ са свимъ е за миръ за-
узетъ. Како су Москва и руско благородство примили
тай гласъ о миру, јошъ готово ништа нечуемо. Изъ е-
дногъ извѣстия бриселски новина можемо видети разпо-
ложенѣ цара Александра: Посланикъ саксонскій у Паризу
г. Себахъ, быо е старый познаникъ и приятель покойногъ
цара Николе, и садашњи царъ Александеръ јошъ изъ
ране младости познавао га е и любіо. Зато е Себахъ
одма, како е у Петербургъ дошао, гдѣ е више година
живіо, быо пуштень предъ цара. Како га види царъ
рекне му: „Шта се почини! одъ како смо се мы разста-
ли!“ и загля-га приятельски и притисне на своје прси.

Царъ Александеръ быо е тронуть споменомъ отца свога
и споменомъ свое младости, кадъ е чешће и безбрижно
у мирна времена са истимъ Себахомъ другоао, и само
о наукама разговарао се. Докъ е царъ говорио о време-
ну сретне младости свое и о своемъ отцу, летиле су му
сузе на очи. На едануть али изправи се са цѣлимъ до-
стоинствомъ едногъ цара, и показуюћи све знаке душе-
вне отважности, повиче: „Мы имамо да се разговарамо
о озбылнимъ стварима. Вы нисте дошси да насъ умек-
шате?“ За тимъ гворіо е царъ о миру, изъ когъ гово-
ра могло се видети да е онъ склонѣнъ миру. „Руско
благородство“, продужи царъ „неће никомъ да се по-
клони. Я признаемъ озбылне догађае у Криму. Я се
неварамъ о ономе што се може на источномъ мору до-
годити. Али, шта ће онда бити?.. Ма шта се дого-
дило, веруйте ми да е мени сада теже миръ заключити
него ратъ продужити. И у момъ благородству и целомъ
народу наићићу десетъ пута на веће препоне за миръ
него з раатъ.“

Найновія Пошта.

Изъ Петербурга являю „Ле Нору“ „Дневнимъ ука-
зомъ ђенерала Муравіева одъ 22. Нов. присѣдинѣнъ е
рускомъ царству пашалукъ Карскій заедно са погранич-
нимъ предѣлима пашалука олтанскогъ кои су се Руси по-
корили, и то подъ именовъ „провинція Карск.“ Войнич-
ка и грађанска управа те провинціе вручена е ђенералу
Меликову.

— Изъ Тифлиса являю, да су тамо 27. Нов. стигли
англески у Карсу заробљени офицери. 28. Нов. дошли су
тамо и муширь Васивъ-паша са ђенералима Хавиз-Ах-
мед-и Хусеин-пашомъ и шефомъ ђенерал-штаба, Ферик-
пашомъ.

Течай новаца: Дукати, 5. ф. ор. 8. кр. за банке.

О Г Л А С И.

(2—3) У дућану (у кући г. Попечи-
теля Марковића) кодъ подписане на-
лази се у великомъ избору: разны ко-
афира, маншета и грудны букета и
свега другогъ женскогъ накита за ба-
лове, по најѣтинію цену. Исто тако
подписана препоручуе се почитаеомъ
женскомъ полу за фризиранѣ косе по
найновіој моди.

ТЕРЕЗА ШТОЛЦЪ.

(2—3) Ко жели добра Карловач-
ка бермета на аковъ или на выше а-
кова купити, нека се изволи прияви-
ти у дућану Баића, преко пута одъ
Читалишта кодъ „Арапина.“

(1—3) У кући Игњата Абаціе кодъ
дейске чесме има вишегодишнѣ —
Старе Шљивовице за продаю, на ви-
ше одъ акова.

Молимъ гг. уписнике, кои су
изволили послати новце као на пред-
плату на бив. „Србске Новине“ коє
су подъ учређиванѣмъ г. Милоша По-
повића излазиле, да се изразе што
скоріе шта ћу са реченимъ новцима
радити. Да ли ћу ий предати „Учред-
ничеству Шумадинке“ или Учредни-
честву „Србски Новина“ коє су сада
одпочеле излазити подъ учређива-
нѣмъ г. К. Вуића или и ма комъ дру-
гомъ. У исто време понизно молимъ
све оне, кои су ме до сада нѣиовогъ
драгогъ повѣреня удостојавали, да не-
упућую выше нѣиова писма на мене;
еръ я нисамъ выше ни при едногъ ни
при другомъ учредничеству.

У Београду 16. Јануара 1856.

Васа Поповићъ
бив. одправ. Србски Новина.

Лицитаціе.

1. Началничество Окр. Београд-
скогъ продаваће добра Милоша Здрав-

ковића Бугарина изъ великогъ села
продая ће бити 1. 3. 4. Фебр. ов. г.

2. Началничество Окр. Смедрев-
скогъ продава ће добра Косте Ђор-
ђевића изъ Смедерева, на коимъ две
интабулаціе цостое 13. 14 и 15. Фе-
бруара ов. г.

3. Управительство вароша Бео-
града продаваће воденицу и землю
поч. Миће Раића 8. 9. 10. Марта о. г.

У дућану кодъ подписаногъ на-
лази се на продаю најѣтинія сапу-
на, мирисавы зейтина и помада изъ
англески фабрика, а нарочито мири-
савы водица паризкогъ хиѣнскогъ
друштва, коє нигда нису овамо на
продаю доношене, и коє, (съ неколи-
ко капљица у чаши воде умиваюћи
се) подмлаћую кожу на рукама и о-
бразу.

ТАНАСИЕ СТОЯНОВИЊЪ

Берберинъ,
обитава на Терезіама у кући
г. А. Симића.